

Sygn. akt: I C 201/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bytowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wojciech Juszkievicz
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Stiene

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa J. H. (1)

przeciwko G. H. (1)

o nakazanie, alternatywnie o zapłatę

1. oddala powództwo,

2. zasądza od powoda J. H. (1) na rzecz pozwanego G. H. (1) kwotę 2.417,00 (dwa tysiące czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt C 201/15

UZASADNIENIE

Powód J. H. (1) domagał się od G. H. (1), aby wydał mu przesuwaną pilarkę stołową do drewna marki A. wraz z brzeszczotami oraz dodatkowym osprzętem, a także rusztowania budowlanego składającego się z sześciu tzw. koziołków budowlanych. W razie niemożności wydania tych rzeczy ruchomych, powód wniósł alternatywnie o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 6.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia zapłaty tytułem równowartości pilarki oraz kwoty 1.800,00 złotych tytułem równowartości rusztowania budowlanego. Nadto powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 3.755,00 złotych tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z pilarki do drewna w okresie od 1 kwietnia 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2015 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 1.231,14 złotych tytułem czynszu najmu rusztowania budowlanego za okres od 1 czerwca 2013 roku do 13 lutego 2015 roku oraz tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z w/w rusztowania w okresie od 14 lutego 2015 roku do 22 kwietnia 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w lutym 2013 roku kupił na terenie Niemiec używaną przesuwana pilarkę stołową do drewna marki A. wraz z brzeszczotem oraz dodatkowym osprzętem, za którą zapłacił 1.500,00 złotych. Powód twierdził, że w marcu 2013 roku zawarł z powodem umowę ustną, na podstawie której przekazał pozwanemu we władanie pilarkę, w zamian za co pozwany zobowiązał się do wykonania w terminie półrocznym od daty zawarcia umowy tj. do końca września 2013 roku drewnianych schodów na nieruchomości powoda w (...) Młynie. Powód zobowiązał się do przeniesienia na rzecz pozwanego własności urządzenia pod warunkiem wykonania

przez pozwanego schodów. Pozwany schodów tych nie wykonał, w rezultacie powód zażądał od niego wydania pilarki, ewentualnie zapłaty kwoty 6.000,00 złotych tytułem jej równowartości, jak również równowartości czynszu w kwocie 3.755,00 złotych z tytułu korzystania przez powoda z urządzenia w okresie od 1 kwietnia 2013 roku do 22 kwietnia 2015 roku.

Powód wskazał również, że w maju 2013 roku zawarł z pozwanym umowę najmu, której przedmiotem było rusztowanie budowlane składające się z 6 koziółków budowlanych. Strony uzgodniły czynsz w kwocie 50 złotych miesięcznie. Powód wypowiedział w dniu 10 lutego 2015 roku pozwanemu umowę najmu tego rusztowania oraz zażądał wydania koziółków budowlanych domagając się zwrotu równowartości czynszu z tytułu zawartej umowy, zapłaty równowartości urządzeń oraz wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nich.

Pozwany G. H. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, że powód był właścicielem pilarki stołowej do drewna marki A., którą nabył w Niemczech, tym niemniej pozwany nigdy nie zawierał z powodem jakiegokolwiek umowy, w ramach której miał kupić w/w urządzenie od powoda w zamian za wykonanie schodów. Dodał, że jest właścicielem pilarki znacznie nowszej i nowocześniejszej i nigdy nie był zainteresowany nabyciem pilarki z roku 1963. Pozwany podniósł, że ostatecznie pilarkę tę nabył jego brat I. H. za kwotę 4.000,00 złotych. Pozwany zakwestionował, by kiedykolwiek zawierał z powodem umowę najmu, której przedmiotem miało być rusztowanie budowlane składające się z sześciu koziółków budowlanych. Dodał, że jest właścicielem rusztowania budowlanego i nie miał nigdy potrzeby uzyskania rusztowania od powoda.

Pozwany podkreślił, że pozostaje w konflikcie z powodem, bowiem jego konkubina B. F. i jednocześnie matka jego córki O. H. związała się z powodem i pozostaje obecnie z nim w związku konkubenckim. Nadto wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Bytowie toczy się szereg postępowań z udziałem jego i B. P. dotyczących władzy rodzicielskiej nad małoletnią, zaś przedmiotowa sprawa stanowi formę rewanżu za sprawę, w której pozwany domaga się ograniczenia władzy rodzicielskiej B. F. nad małoletnią O. H..

SĄD REJONOWY USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

Powód J. H. (1) w ramach wynagrodzenia za świadczoną pracę na terenie Niemiec w przedsiębiorstwie (...) z siedzibą w B. uzyskał w lutym 2013 roku wynagrodzenie w formie rzeczowej w postaci używanej przesuwanej pilarki stołowej marki A. (...) rok produkcji 1963 wraz z brzeszczotami oraz dodatkowym osprzętem o wartości 1.500,00 EURO.

Dowód: zeznania powoda J. H. (1) (k. 124-125), rachunek (k. 9-10), zeznania świadka A. B. (k. 123-124), zeznania świadka A. S. (k. 124),

Po sprowadzeniu urządzenia do Polski, powód poszukiwał osoby, która byłaby zainteresowana nabyciem urządzenia. W tym celu zamieścił ogłoszenie w gazecie lokalnej (...) w wydaniu z 28 marca 2013 roku. Po złożeniu ogłoszenia, na posesję powoda do J. Młyna przyjeżdżali zainteresowani, w szczególności stolarze, którzy ostatecznie nie byli zainteresowani nabycie urządzenia ze względu na jego wiek i brak istotnych funkcji. Urządzenie stało przez ten czas na przyczepie samochodowej powoda na jego posesji i nie było uruchamiane.

Dowód: materiał fotograficzny (k. 11), ogłoszenie reklamowe (k. 31), zeznania świadków: K. J. (k. 77), I. J. (k. 78), G. H. (2) (k.106-107), M. K. (k. 107), T. P. (k. 107), E. H. (1) (k. 107-108), M. H. (k. 108), I. H. (k. 109), L. H. (k. 109), J. H. (2) (k. 109-110), K. H. (k. 110), Z. H. (k. 110), zeznania pozwanego G. H. (1) (k. 125-126)

Ostatecznie powód sprzedał urządzenie bratu pozwanego I. H. za kwotę 4000,00 złotych. Część tej kwoty I. H. pożyczył od brata M. H.. Urządzenie na posesję nabywcy do P. przywiózł powód i zostawił na przyczepie. Podczas realizacji transakcji, w miejscu jej zawierania obecni także byli oprócz powoda i I. H. także pozwany oraz L. H.. Zanim powód sprzedał pilarkę I. H., proponował jej nabycie różnym znajomym, w tym G. H. (2), M. K., T. P.. Po upływie dwóch tygodni od dnia przywiezienia pilarki do P., I. H. podjął próbę jej uruchomienia. Okazało się wówczas, że pilarka jest uszkodzona. Ostatecznie I. H. sprzedał ją za kwotę 2.500,00 złotych.

Dowód: zeznania świadków: G. H. (2) (k.106-107), M. K. (k. 107), T. P. (k. 107), M. H. (k. 108), I. H. (k. 109), L. H. (k. 109), J. H. (2) (k. 109-110), K. H. (k. 110), Z. H. (k. 110), zeznania pozwanego G. H. (1) (k. 125-126)

G. H. (1) był od 18 września 2008 roku właścicielem urządzenia stolarskiego – obrzynarki marki H.. Ponadto jest także właścicielem rusztowania budowlanego w tym tzw. koziołków budowlanych. Rusztowania te pożyczał braciom, którzy prowadzili budowy własnych domów.

Dowód: umowa sprzedaży (k. 32), dowód uiszczenia podatku (k. 33), materiał fotograficzny dotyczący pilarki (k. 34-35), materiał fotograficzny dotyczący rusztowania budowlanego (k. 40-42), zeznania pozwanego G. H. (1) (k. 125-126), zeznania świadków K. H. (k. 110), Z. H. (k. 110),

Powód zwrócił się do pozwanego o wykonanie schodów na jego posesji w J. Młynie w roku 2013 będąc na posesji pozwanego wraz z małżonką E. H. (2), przy czym rozliczeniem wykonania dzieła miał być samochód osobowy marki V. (...), którego własność powód miałby przenieść na pozwanego. G. H. (1) nie był zainteresowany wykonaniem schodów dla powoda i nie przyjął zlecenia.

Dowód: E. H. (1) (k. 107-108)

Pismem z dnia 10 lutego 2015 roku powód wezwał pozwanego do wydania pilarki stołowej marki A. (...), ewentualnie zapłaty kwoty 6.000,00 złotych stanowiącej jej równowartość, jak również do uiszczenia wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z urządzenia w kwocie 5440,00 złotych. Tego samego dnia powód wystosował wezwanie do I. H. – brata pozwanego o wydanie pilarki stołowej marki A. (...)

Dowód: wezwanie skierowane do G. H. (1) (k. 12), wezwanie skierowane do I. H. (k. 36-37)

SĄD REJONOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności ustalonego w sprawie stanu faktycznego były między stronami sporne z wyjątkiem faktu nabycia przez powoda w Niemczech pilarki stołowej marki A. (...) oraz przywiezienia jej do Polski w roku 2013. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy pomiędzy stronami doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy, której przedmiotem była pilarka stołowa marki A. (...) oraz rusztowanie budowlane składające się z koziołków budowlanych. Bezspornie umowy te nie zostały zawarte w formie pisemnej.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził forsowanego przez powoda przebiegu zdarzenia, w szczególności powód nie zdołał udowodnić, by pomiędzy stronami doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy cywilnej, której przedmiotem była pilarka stołowa marki A. (...) oraz rusztowanie budowlane składające się z sześciu koziołków budowlanych. Analizując materiał dowodowy zaproponowany przez powoda stwierdzić należy, że świadkowie I. J., K. J., A. B. i A. S. nie mieli wiedzy na temat zawarcia umowy pomiędzy powodem a pozwanym, której przedmiotem byłyby w/w urządzenia. Świadek K. J. i I. J. wprawdzie widzieli pilarkę na posesji powoda i z relacji powoda dowiedzieli się, że własność przedmiotowej pilarki powód przenieś na stolarza, który wykona schody w jego domu, tym niemniej nie znali tożsamości owego stolarza. Świadkom nie były znane okoliczności zawarcia ewentualnej umowy pomiędzy powodem a pozwanym, nie posiadali wiedzy, kto miał być stolarzem wykonującym owe schody. Ponadto nie były im znane żadne okoliczności związane z ewentualną umową łączącą strony w zakresie koziołków budowlanych. Zeznali, że owych koziołków generalnie widzieli nigdy na posesji powoda.

Podobnie świadkowie A. B. oraz A. S. posiadali wiedzę w zakresie nabycia przez powoda na terenie Niemiec pilarki stołowej marki A. (...), znali jej uprzedniego właściciela, zaś jedynie z relacji powoda wywodzili, że urządzenie to miało zostać sprzedane pozwanemu za cenę wykonanie schodów na rzecz powoda.

Jako niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka B. P.. Świadek była bowiem do marca 2014 roku konkubina pozwanego, zaś od kwietnia 2014 roku została konkubiną powoda. Jednocześnie pomiędzy świadkiem a pozwanym toczy się postępowanie sądowe o ograniczenie władzy rodzicielskiej, którego inicjatorem jest pozwany. Świadek właściwie powtórzyła twierdzenia powoda w złożonych zeznaniach, przy czym zdaniem Sądu jej zeznania były sprzeczne tak z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, jak również z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. W tym kontekście podkreślić należy, że pozwany dysponował sprzętem stolarskim znacznie nowocześniejszym i młodszym od sprzętu proponowanego przez powoda. Posługując się logiką powoda zauważyć należy, że zlecił on wykonanie schodów na swojej posesji pozwanemu, mając przekonanie, że niewątpliwie pozwany zarówno ze względu na posiadany sprzęt, jak również doświadczenie zawodowe jest w stanie takie schody wykonać. Jak uczy doświadczenie życiowe, wykonanie schodów wymaga zarówno dużego doświadczenia zawodowego stolarza, jak również dobrych i precyzyjnych urządzeń stolarskich. Nie sposób zatem uznać za wiarygodne twierdzeń powoda i zeznań świadka B. P., z których wywodzić należałoby, że dla wykonania stosunkowo pracochłonnego, precyzyjnego, kosztownego i wymagającego dzieła, pozwany miałby poświęcić materiał, czas pracy i zaangażowanie za cenę uzyskania ewentualnej zapłaty w postaci używanej przesuwanej pilarki stołowej z 1963 roku, przy założeniu, że posiadał znacznie nowocześniejszy sprzęt.

W ocenie Sądu, mając na uwadze doświadczenie życiowe, nie sposób na rynku lokalnym znaleźć rzemieślnika, który z własnego materiału, przy sporym nakładzie pracy wykona schody w domu jednorodzinnym, bez uzyskania chociażby zaliczki na poczet materiałów, nadto z pominięciem uzyskania wynagrodzenia w formie pieniężnej po wykonaniu dzieła. W rezultacie Sąd uznał zeznania świadka B. P. jako niewiarygodne, mając na uwadze także okoliczność, że były ono odosobnione, nadto świadek pozostawała w konflikcie z pozwanym, zaś w chwili składania zeznań była konkubiną powoda.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków K. J., I. J., G. H. (2), M. K., T. P., E. H. (2), M. H., I. H., L. H., J. H. (2), K. H., Z. H. oraz zeznania pozwanego G. H. (1). Jako wiarygodne Sąd uznał także przywołane powyżej dokumenty.

W ocenie Sądu zeznania wskazanych powyżej świadków oraz pozwanego były spójne, logiczne i jasne. Nie zawierały informacji sprzecznych, wzajemnie się wykluczających. Osoby te zeznawały wyczerpująco, logicznie uzasadniając swoje twierdzenia. Sąd nie doszukał się w zeznaniach świadków oraz wskazanych stron postępowania nieprawdy, nie pojawiły się też powody do takiej podejrzliwości. Wewnętrzne przekonanie z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, iż zwykłą normą postępowania ludzi, jest wierzyć w to, co dana osoba mówi, chyba że okaże się, iż ktoś na to zaufanie nie zasługuje. Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy uznał, iż zeznania wskazanych powyżej świadków zasługują na przymiot wiarygodności.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania powoda J. H. (1). W pierwszej kolejności zwrócić należy uwagę na brak konsekwencji w jego stanowisku procesowym. Otóż z treści pozwu wynikało, że powód nabył w Niemczech pilarkę stołową marki (...), podczas gdy będąc przesłuchiwany w charakterze strony zeznał, że otrzymał ją w zamian za pracę jako formę wynagrodzenia rzeczowego. Wprawdzie okoliczność ta nie ma bezpośredniego znaczenia dla kwestii ustalenia, czy strony wiązała jakakolwiek umowa, tym niemniej niewątpliwie świadczy o stosunkowo zmiennym eksponowaniu stanowiska procesowego co do stanu faktycznego przez powoda. Ocena zeznań powoda w zakresie zawarcia umów z pozwanym jest analogiczna do oceny zeznań świadka B. P. bez koniczności jej ponownego powtarzania. Wskazać ponadto należy, że twierdzenia powoda o zawarciu umowy z pozwanym są nieprawdziwe także z tego względu, że sprzecznym z zasadami logiki, racjonalności oraz doświadczenia życiowego byłoby uznanie, że powód zawarł umowę z pozwanym na wykonanie schodów w roku 2013, po czym do dnia 10 lutego 2015 roku owych domniemanych umów nie egzekwował.

Ostatecznie uznać należało, że powód nie udowodnił, by zawarł z pozwanym umowy, których przedmiotem była pilarka marki (...) oraz rusztowanie składające się z koziółków budowlanych. Z zasady kontrydiktoryjności procesu wynika zaś, iż to strony obarczone zostały odpowiedzialnością za wynik procesu. Przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu przezeń

obowiązków procesowych ciążyących na stronach. Strona prowadzi więc proces na własne ryzyko dowodowe (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996r., sygn. I CKU 45/96; opubl. OSNC 1997/6-7/76; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.1998r., sygn. II UKN 182/98; opubl. OSNAP 1999/17/556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.03.1998r., sygn. II CKN 656/97; opubl. OSNC 1998/12/208).

Działanie z urzędu i przeprowadzenie dowodu nie wskazanego przez stronę jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych. Takie okoliczności w sprawie nie miały miejsca, a obie strony reprezentowane były przez fachowych pełnomocników procesowych.

Zgodnie z treścią art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Sformułowane w cytowanym wyżej przepisie powództwo windykacyjne przysługuje zatem nieposiadającemu właścicielowi przeciwko władającemu rzeczą posiadaczowi rzeczy.

Powód nie zdołał udowodnić, że pozwany pozostawał kiedykolwiek w posiadaniu pilarki marki (...) stanowiącej jego własność oraz rusztowania składającego się z koziołków budowlanych, w rezultacie na podstawie art. 222 § 1 k.c. a contrario Sąd powództwo oddalił. W ocenie Sądu przebieg zdarzenia odnoszący się do pilarki marki (...) był taki, jak wskazał to pozwany, czyli, że powód sprzedał urządzenie I. H. za kwotę 4.000,00 złotych. Jeżeli zaś chodzi o koziołki budowlane, to zważyć należy, że żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wykazał, że powód był właścicielem owych koziołków budowlanych, wreszcie, że wynajął je pozwanemu.

Ponadto Sąd nie ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zaproponowany przez powoda, by pozwany pozostawał w posiadaniu chociażby przez krótki okres czasu pilarki marki (...) oraz rusztowania budowlanego składającego się z sześciu koziołków i w rezultacie na podstawie art. 225 k.c. a contrario oddalił także roszczenie o wynagrodzenie z tytułu bezumownego korzystania z w/w urządzeń. Z powyższych powodów, wobec nie udowodnienia przez powoda zawarcia z pozwanym umowy najmu, których przedmiotem były koziołki budowlane, Sąd na podstawie art. 659 § 1 k.c. a contrario oddalił także roszczenie o zapłatę czynszu.

Przepis art. 108 § 1 k.p.c. nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Treść art. 98 §1 k.p.c. reguluje kwestię kosztów procesu. Wynikają z tego przepisu dwie zasady: zasada odpowiedzialności strony za wynik procesu oraz zasada kosztów niezbędnych i celowych. Proces wygrał pozwany, który był reprezentowany byli przez radcę prawnego, który wniósł o zasądzenie wynagrodzenia.

Koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanych Sąd ustalił – zgodnie z §6 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461) na kwotę 2.400,00 zł. Sąd uwzględnił również uiszczoną opłatę od pełnomocnictwa. W rezultacie zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów procesu.